A csalással megszerzett rokkantnyugdíj bűne

A kérdés, amelyet felteszünk, a következő: ha csalással mentem rokkantnyugdíjba, és lopott pénzből részesültem, de nem kártalanítom az államot azért, amit elloptam, olyan bűn-e ez, amely elválaszt Istentől?

Hogy minél világosabb választ kapjunk, egy gyakorlati példát hozunk.

István a következő szerződést köti a nyugdíjpénztárral: 35 éven át minden hónapban 1000 lejt (román lej) fizet be a nyugdíjpénztárba leendő nyugdíjára, és ezzel évente egy nyugdíjpontot gyűjt, összesen tehát 35 nyugdíjpontot. (420 000 lej)

65 éves korától haláláig az állam olyan nyugdíjat fizet neki, amely egy nyugdíjpont értékének felel meg (1 nyugdíjpont = kb. 2000 lej).

Amikor István nagyjából 50 éves, elhatározza, hogy csalárd módon megszegi a szerződést.

Hazugsággal és megtévesztéssel rokkantnyugdíjba megy, és 65 éves koráig havonta 1600 lejt kap a nyugdíjpénztártól, összesen 288 000 lejt.

Ebben a 15 évben az állam a szerződés szerint az 1000 lej 70%-ával (a törvény értelmében), vagyis havi 700 lejjel járul hozzá István nevében a nyugdíjpénztárhoz, így István **minden betegséggel töltött év után 0,7 nyugdíjpontot gyűjt, mert ezt az időt szolgálati időnek ismerik el**.

Amikor betölti a 65. évét, István csalással 15 év szolgálati időt szerzett, amelyet járulékfizetési időként is elismertek neki, és így csalárd módon **13,5 nyugdíjpontot** is összegyűjtött.

15 éven át csalással havi 1600 lejt, összesen 288 000 lejt szerzett meg. Csalással megszerzett nyugdíjat kapott tehát, és ráadásul 13,5 nyugdíjpontot is gyűjtött, ami a 35 pont 38,5%-a – a 35 pont pedig azt a nyugdíjat jelenti, amelyet 65 évesen kapni fog.

Ahelyett, hogy csak a becsületesen ledolgozott időre járó 20 nyugdíjpontja volna, 33,5 nyugdíjpontja lesz, és teljes nyugdíjat kap. Ha nem csapta volna be a nyugdíjpénztárt, 65 évesen csak 20 nyugdíjpontja maradt volna. Vagyis 65 évesen István a teljes nyugdíjnak csupán 58,2%-át, havi 1143 lejt kapta volna.

65 éves és egy hónapos korában István meghallja az evangéliumot, és elhatározza, hogy követi Krisztust. Most havi 1913 lejt vesz fel a kezdetben kötött szerződés szerint. Az állam semmit sem tud István lopásáról.

A kérdés ez: amikor a teljes nyugdíjat felveszi, most is vétkezik István?

Ő úgy gondolja, hogy Isten megbocsátotta neki ezt a bűnt, és nyugodtan felveheti a teljes nyugdíjat. Ma sok megtért ember hiszi magáról, hogy bocsánatot nyert, és úgy jár el, mint István.

A nyugdíjpénztárral kötött szerződés szerint 240 000 lejt fizetett be, és jogtalanul, csalással 288 000 lejt vett fel. Haláláig továbbra is felveszi a havi 1913 lejt, amelyhez az állam becsapásával jutott.

Az ellopott 13,5 nyugdíjpont után havonta 770 lejt kap az államtól, vagyis a nyugdíj 38,5%-át.

A másik 1143 lejt pedig minden hónapban a 240 000 lejes alapból kapja, mivel ezt 20 éven át befizette – noha ezt a pénzt a 15 év alatt mind ellopta.

István nem veszi figyelembe, hogy 15 éven át havonta 1600 lejt lopott a nyugdíjpénztártól, és gyakorlatilag, ha kivonjuk egymásból, amit felvett, és amit az államnak befizetett, István 48 000 lej kárt okozott az államnak. (288 000 – 240 000 = 48 000)

Az az alap pedig, amelyet 35 év alatt kellett volna összegyűjtenie, és amelyből most fizetniük kellene neki, már nem létezik, sőt ő tartozik az államnak 48 000 lejjel.

És most a megtért István eltitkolja, hogy lopott, és úgy tartja, hogy a nyugdíjpénztár tartozik neki – az, amely a szerződés egész ideje alatt becsületes volt vele. István azzal, hogy eltitkolja a csalást, tovább csal, ezúttal már megtértként.

Úgy véli, csak a nyugdíjpénztár tartozik neki a megkötött megállapodás szerint, ő maga pedig semmivel sem érzi magát adósnak, mert Isten megbocsátotta neki a múltban elkövetett bűnt. Ezért továbbra is felveszi a havi 1931 lejt, ahogyan kezdetben megállapodtak.

Bűnben él most István? Bemehet-e Isten országába ilyen bűnnel?

Azt hiszi, hogy a nyugdíjpénztárral kötött szerződés szerint a pénztár – mivel nem tudja, hogy meglopta – köteles visszaadni neki, amit ő befizetett.

Kérdezzük meg magunktól: nem köteles István visszaadni, amit ellopott? Így néz ki Isten országának igazsága, amelyet éheznünk és szomjaznunk kell? (*Kőszikla ő, cselekedete tökéletes; mert minden ő útja igazságos. Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő.* 5Mózes 32:4)

Mikor szűnt meg István lopással szerzett tartozása? Köteles-e a nyugdíjpénztár ugyanazon szerződés szerint továbbra is fizetni neki pusztán azért, mert nem tudja, hogy István meglopta, és nem tudja, hogy csalással szerzett pontokat használ?

És ha a nyugdíjpénztár megtudja, hogy meglopta, és beperli? Joga van-e bíróság elé idézni, és követelheti-e, hogy kártalanítsa? Ha a perben kiderül, hogy István bűnös, meg kell-e fizetnie ezt a kárt?

Vegyünk egy másik példát: megállapodok valakivel, és 10 évre átadok neki 100 000 lejt, amelyet utána vissza kell adnia nekem. Mintegy 5 év múlva elmegyek, és ellopok tőle 150 000 lejt úgy, hogy nem tudja, hogy én loptam meg. A lopás után 4 évvel és 11 hónappal megtérek.

Kérdezzük meg magunktól: amikor letelik a 10 év, elmehetek-e ehhez az emberhez úgy, mintha semmit sem tettem volna, és elkérhetem-e tőle azt a 100 000 lejt, amelyet odaadtam neki? Megteheti ezt valaki, aki szereti az igazságot?

Nem tartozom neki azzal az 50 000 lejjel, amelyet meg kell fizetnem? Vagy neki kell fizetnie nekem pusztán azért, mert nem tudja, hogy megloptam, és nem adhat engem bíróság kezére? Ha eltitkolom ezt a bűnt, Isten megbocsátja, és már nem kell fizetnem? Van-e Istenben hamisság?

Hozunk még egy példát: szerződést kötök valakivel, hogy építek neki egy házat, és megállapodunk egy árban, mondjuk 200 000 lejben, amelyet részletekben fizet ki, a végén pedig az utolsó, 50 000 lejes részletet fizeti meg nekem. Én pedig a munka során mintegy 50 000 lej értékű anyagot lopok el tőle. Mielőtt befejezném a munkát, megtérek.

Mit kell tennem ebben a helyzetben? Felvehetem-e a munka végén azt az 50 000 lejt, és tekinthetem-e úgy, hogy amit elloptam, azt Isten megbocsátotta, mert a múlt cselekedete, és hogy semmivel sem tartozom neki? Nem vonatkozik rám az ige: *„Adjátok meg azért mindenkinek, a mivel tartoztok: a kinek az adóval, az adóval; a kinek a vámmal, a vámmal; a kinek a félelemmel, a félelemmel; **a kinek a tisztességgel, a tisztességgel**. **Senkinek semmivel ne tartozzatok**”* (Róma 13:7-8)?

Ne áltassuk magunkat! Isten országának igazsága megköveteli, hogy ne tartsam adósomnak azért az összegért, amelyet elloptam tőle, és ha többet loptam annál, amivel ő tartozik nekem, akkor fizessem meg neki a többletet, amit elloptam.

Mi a súlyosabb: kölcsönkérni valakitől, és nem adni vissza, vagy meglopni, és nem adni vissza? Kinek szól az ige: *„Kölcsön kér a gonosz és meg nem fizet”* (Zsoltárok 37:21)? Csak annak szól, aki kölcsönkér, vagy annak is, aki lop, és nem adja vissza, amit ellopott?

Kérdezzük meg magunktól: elmehetek-e az államhoz, hogy kérjem, adja meg, amivel tartozik nekem (a nyugdíjat), és pontosan számolja ki, mennyivel tartozik, nehogy kevesebbet adjon – miközben nem akarok elszámolni vele azért, amivel az évek során becsaptam, amikor feketemunkával pénzt loptam el tőle?

Lehetek-e nyugdíjas, kaphatom-e az államtól a nyugdíjat, és lophatom-e közben feketemunkával az adókat? Lehetek-e Isten országában úgy, hogy becstelen vagyok azzal, aki becsületesen fizeti nekem a nyugdíjat, amellyel tartozik?

Így néz ki Isten országának igazsága?

Íme, mire tanít minket az Úr Jézus Máté 5. részében, a 23. verstől: *„Azért, ha ajándékodat az oltárra viszed, és **ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened**: Hagyd ott az ajándékodat az oltár előtt, és menj, előbb békélj meg atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel

ajándékodat. Légy jóakarója ellenségednek hamar, míg vele az úton vagy, hogy valamiképen át ne adjon téged az ellenség a bírónak, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak, és tömlöczbe ne vessenek. **Bizony mondom néked: Ki nem jösz onnét, míg meg nem adod az utolsó fillért is.”*** (Máté 5:23-26)

A jelenlegi (romániai) jogszabályok szerint: az az időszak, amelyet valaki rokkantnyugdíjban tölt, szolgálati időnek számít, és nyugdíjjárulék-fizetéssel egyenértékűnek tekintik, még ha az illető nem is fizetett járulékot.

Ezekben az időszakokban tehát a társadalombiztosítási alapba fizetendő járulékokat az állam fedezi, és ezeket az időszakokat a nyugdíjba vonulók nyugdíjának kiszámításakor figyelembe veszik.

A törvény által egyenértékűnek elismert időszakok:

- az az időszak, amelyben az illető rokkantnyugdíjban részesült;

- az az időszak, amelyben a törvény szerint szervezett felsőoktatás nappali tagozatán tanult, az adott képzés rendes időtartamára, azzal a feltétellel, hogy azt oklevéllel elvégezte;

- az az időszak, amelyben sorkatonai vagy rövidített katonai szolgálatot teljesített a törvényben megállapított időtartamra, illetve tartalékosként behívták, mozgósították vagy hadifogságban volt;

- 2005. január 1-jétől munkabaleset vagy foglalkozási megbetegedés okozta ideiglenes keresőképtelenség miatti szabadságon volt;

- 2006. január 1-jétől gyermekgondozási szabadságon volt 2 éves koráig a gyermekkel, illetve fogyatékos gyermek esetén 3 éves koráig;

A havi pontszám az egyenértékűnek elismert, járulékfizetési időnek tekintett időszakokra: A nyugdíj összegét úgy határozzák meg, hogy a biztosított által elért átlagos éves pontszámot megszorozzák egy nyugdíjpont értékével:**Az átlagos éves pontszámot** úgy határozzák meg, hogy a biztosított éves pontszámainak összegét elosztják a teljes járulékfizetési időnek megfelelő évek számával (5. melléklet):**Az éves pontszámot** úgy határozzák meg, hogy az adott naptári évben elért havi pontszámok összegét elosztják 12-vel:**A havi pontszámot** úgy számítják ki, hogy a bruttó bért (a biztosított havi jövedelmet) elosztják az adott hónap bruttó átlagkeresetével:

Sursa: *A csalással megszerzett rokkantnyugdíj bűne* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/a-csalassal-megszerzett-rokkantnyugdij-bune